

Mezinárodním hostem na Slovensku

Se svou prací, studií národního stadionu, jsem byl vyslán na celoštátní priehliadku stredoškolské odborné činnosti, která se konala 25. - 27.4., do Žiliny jako mezinárodní host. Má žádost o tlumočnicka byla bohužel zamítnuta, tak jsem musel oprášit své znalosti slovenštiny a už jsem s radostí nastupoval do vlaku směr cizina. Ironií osudu měla cesta trvat kratší dobu než cesta na loňské finále v Česku (bydlím ve Frýdku, Žilina je takřka přes kopec), českým drahám se, dle očekávání, podařilo tento rozdíl o dvacet minut zmenšit.

Samotná cesta byl zážitek, z vlaku šly vidět malebné hory a krásná údolíčka. Když jsem z něj vystoupil, hned jsem cítil ten rozdíl. Nádhernou krajinu obklopující toto osmdesátitisícové městečko nerušil šedý závoj smogu, na který jsem z Ostravska zvyklý. Pomalu jsem se bál, zda mé ostravské plíce vstřebají tolik čistého vzduchu a nezhroutí se. První kontakt se zdejšími cizokrajným jazykem jsem zažil už na nádraží, když jsem se snažil dešifrovat automat na lístky. Trolejbusem jsem pak dojel na místo konání, k Žilinské univerzitě.

Žilinskou univerzitu tvoří komplex relativně moderních, svěžích budov. Soutěž se konala v opravdu nádherných, reprezentativních a moderně vybavených prostorech. Přestože venku panovaly tropy, uvnitř bylo stále příjemně. Jako cíl exkurze jsem si vybral „virtuální realitu“, čekal jsem něco na styl Oculus Rift. Místo toho nás prováděli filmovými studii, ale i tak to bylo velmi poučné a poutavé. Zaujalo mě například použití zeleného plátna v praxi a zvukové nahrávací studio.

Kde ovšem musím přičíst body prostorám, tam je musím odečíst organizaci. Zmatky provázely celý program od prezence po slavnostní ukončení. Program se neustále měnil, aniž by nás někdo informoval a pomalu mi přišlo, že nevěřili, že přijedu. Přespával jsem na kolejích s několika málo spoluautory a s učitelským sborem, zatímco ostatní soutěžící přespávali v hotelu na druhé straně města. Pro pořádání závěrečného ceremoniálu byla zvolena špatná místnost, doprovodné kulturní představení (ukázka folklóru) šlo vidět při troše snahy do třetí řady. Vtipným zakončením byla také oficiální diskotéka, na které nás zbylo sedm včetně tří organizátorů.

Na druhou stranu mi mnohdy soutěžící vyrazili dech. Minimálně v oboru stavebnictví si všechny práce držely velmi vysokou úroveň, dovolil bych si tvrdit, že dokonce vyšší než u nás. Ocenil bych řadu bravurně zpracovaných projektů, skvělé vystupování všech soutěžících, ale především spoustu odvážných nápadů. Mnozí tvůrci pojali celý projekt nestandardně, na všech bylo vidět, že jsou do práce nesmírně zapálení, či že si plní své architektonické sny a mnohé práce našly své uplatnění v praxi. Získal jsem obrovskou spoustu zkušeností a mnoho inspirace. Oproti Česku jsou obory lehce odlišné s tím, že humanitní vědy dostávají více prostoru (více oborů) než u nás, což se kompenzuje menším prostorem pro přírodní vědy. Občas jsem litoval, že se nemůžu rozdvojit, roztrojit, prostě být na více místech současně. Spoustu zajímavých přednášek z ostatních oborů bych rád viděl, bohužel to nebylo možné.

Zároveň musím říci, že bratia Slováci jsou úžasní lidé, velmi srdeční, milí, veselí. Parta „východniarů“ mě třeba během volného času (před kterým nás organizátoři samozřejmě nevarovali) vzala do kavárny. Poznal jsem mnoho zajímavých lidí, spoustu nových přátel, přiučil jsem se spoustě slovenských výrazů.

Suma sumárum, když jsem opět nasedal do vlaku, mrzelo mě, že celá přehlídka trvala jen necelé tři dny. Byla to nezapomenutelná zkušenost, velmi inspirativní cesta. Už jsem neznal Slovensko jen jako zemi bačů, fotbalistů s punkovým čírem, ruských biatlonistek, italské mafie, halušek,

ale taky jako zemi, kde jezdí trolejbusy a zemi velmi srdečných a nadějných mladých lidí,
mladých lidí o kterých ještě určitě uslyšíme.

Cyril Novotný